

DAGBOEKFRAGMENTJE

Jackie Wyse kwam over van Amerika om hier voor de Doopsgezinde gemeenten ervaring op te doen in een inloophuis. Een fragmentje uit haar dagboek.

Vandaag zit ik even over het doel van het Inloophuis na te denken. Van wie en voor wie zijn wij? Wat doen wij, met wie doen we het, en waarom? Wat betekent de wijk voor ons, wat betekenen wij voor de wijk? Dit zijn essentiële vragen dat wij moeten stellen als wij relevant willen blijven in onze wijk en in onze stad.

Gisteren zat ik in het Inloophuis om koffie te drinken met 6 à 8 bezoekers. Het gesprek was vrij serieus. Eén van onze bezoekers had het over hoe moeilijk het kan zijn in de hedendaagse samenleving. Volgens hem ziet het leven er nu veel slechter uit voor de 'arme kant' van de samenleving dan 10 jaar geleden. 'De arme kant' heeft (meestal) genoeg geld om te overleven ... maar hij is het gevoel kwijt dat het ooit beter zou kunnen worden. Een bezoekerster is met hem eens - zij wil niet alleen maar overleven, zij wil echt leven!

Mijn collega gaf toe dat ja - het leven is vaak stom of tragisch, maar wij kunnen sterkte vinden als wij een klein deel van het leven mooier proberen te maken. Hier bleek iedereen het mee eens te zijn. De bezoeker die dit gesprek opgestart had zei dan hoe belangrijk een plek zoals een Inloophuis is in zijn leven, een plek waar er ruimte is voor zulke gesprekken, een plek waar je mag zijn wie je bent, *niet* een plek om 'geholpen te worden.'

Tegelijkertijd zei hij dat hij 'spreekt niet vaak over het Inloophuis met mensen die het niet kennen.' Mensen begrijpen een Inloophuis niet - ze kennen de zin, de bedoeling van zo'n 'huiskamer voor de wijk' niet. Mensen denken dat wij een hulpverlener zijn, of een buurthuis. Maar dat zijn wij niet. We hebben een andere identiteit. Ja, zei mijn collega - voor sommige mensen is onze drempel echt heel hoog. Even binnen komen, even niets te moeten, even een praatje te maken of een gesprek te voeren. In onze drukke samenleving denken veel mensen dat zij er geen tijd voor hebben.

Het was een sombere ochtend, een serieus gesprek. Soms zijn onze openingsuren minder 'serieus'. Vaak praten we over honden en katten, over muziek en boeken, of over het weer. Maar gisteren hadden we het over de problemen in onze samenleving, het verlangen om echt te leven ondanks alles in het leven wat moeilijk is.

Wat is ons doel als Inloophuis? Voor wie zijn wij? Van wie zijn wij? Ik geloof met heel mijn hart dat wij er voor iedereen zijn - voor iedereen die betrokken wil zijn. Ik geloof ook dat in onze huiskamer verschillende onderwerpen, emoties, en meningen ter sprake kunnen komen. Gisteren was het vrij serieus, maar morgen wordt het misschien weer feestelijk.

Ik heb het vaak gehoord dat wij als Inloophuis een luisterend oor zijn voor de mensen die binnenkomen en voor de mensen om ons heen. Gisteren was dat wel het geval. Om mensen serieus te nemen, om naar hun klachten, hun grapjes,

hun verhalen te luisteren: dit is een fundament van wat het betekent om Inloophuis te zijn - en volgens mij ook om christen te zijn, eigenlijk ook om mens te zijn.

Echt luisteren naar iemand kan een risico zijn: misschien zeggen ze iets zo uitdagend, zo inspirerend, dat mijn mening of mijn leven of mijn keuzes voor de toekomst zouden moeten veranderen! Soms is het spannend om mezelf zo open te stellen. Maar juist daar vind ik ook de wederkerigheid die ik nodig heb om dit werk te blijven doen. Een luisterend oor moet tot een luisterend hart leiden.

Luisteren is wederkerig als wij de woorden van de Ander ons leven laten beïnvloeden. Als luisteren een wederkerige activiteit is, iets vol van respect, iets waarin iedereen aan tafel serieus genomen is - hier ervaar ik een beweging van de Geest van God. Hierin wil ik graag meedoen.

Jackie Wyse; juni 2004